

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobce: J. L., narozený dne X
státní příslušník Tuniska
bytem Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 2264, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPU-158013-27/ČJ-2024-040022-ZZC-DB ze dne
4. 9. 2024

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 4. 9. 2024 žalovaná podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajistila žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“) a podle § 129 odst. 6 téhož zákona stanovila dobu trvání zajištění na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 3. 9. 2024 v 14:15 hodin.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobce obecně uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnila jen obecnými úvahami, aniž by se zabývala proporcionalitou omezení žalobcovy svobody a pregnantně vysvětlila, proč jej zajistila. Podle žalobce je napadené rozhodnutí šablonovité, což svědčí o tom, že se žalovaná dostatečně nezabývala jeho situací a rezignovala na své zákonné povinnosti. Žalobce poukázal na mimořádnost institutu zajištění a podotkl, že jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli.
3. Žalobce nesouhlasil s argumenty žalované o nebezpečí útěku a porušování právních předpisů (vycestování ze země, kde požádal o mezinárodní ochranu, do České republiky, kde pobývá neoprávněně a bez cestovního dokladu). Namítal, že by se těchto porušení právních předpisů nedopustil, kdy mu byly známy. Připustil, že neznalost zákona neomlouvá. Zdůraznil však, že z jeho jednání nelze dovozovat, že zákony pohrdá a nerespektuje autority. Žalobce poznamenal, že mu pobytová otázka není lhostejná a snaží se ji aktivně řešit.
4. Žalovaná se podle žalobce dostatečně nevypořádala s možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že argumentace žalované je strohá a opírá se jen o domněnku, že žalobce nebude plnit povinnosti uložené správním orgánem ani v České republice. Rozhodování žalované nese podle žalobce znaky svévole a vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce zdůraznil, že žalovaná nedostala svým povinnostem ani ve vztahu ke kritériu přiměřenosti. Pouhý pobyt na území České republiky bez platného cestovního dokladu či povolení k pobytu totiž nezakládá nutnost zajištění cizince. K tomu žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 294/2016-18 ze dne 9. 2. 2017. Dodal, že nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek či českou společnost a že v České republice nepáchal žádnou trestnou či protiprávní činnost. Žalobce dále uvedl, že na území České republiky strávil relativně krátkou dobu, chce je opustit a nemá důvod se skrývat či vyhýbat se zdejšímu správnímu orgánům. Uzavřel, že žalovaná porušila § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.
5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření konstatovala, že žalobce se na území České republiky zdržuje neoprávněně, bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu a má uložen zákaz vstupu na území Evropské unie a povinnost vycestovat. Žalovaná ověřila, že předání žalobce do Řecka v souladu s nařízením Dublin III je potenciálně možné. Konstatovala, že zvážila jednotlivé alternativy zajištění a dospěla k závěru, že nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření, a to s ohledem na výpověď samotného žalobce a jeho dosavadní chování. Žalobce podle žalované naplnil definici vážného nebezpečí útěku (§ 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců) tím, že je na území bez oprávnění k pobytu, nemůže oprávněně samostatně odcestovat do Řecka, nemůže uvést adresu na území, nikoho tu nezná a nemá dostatek prostředků. Žalovaná zdůraznila, že žalobce od počátku pobývá v Evropské unii nelegálně (vědomě), přicestoval sem se záměrem obcházet zákony s cílem tady pracovat bez ohledu na potřebná oprávnění. Pokud by byl propuštěn, žalobce by odcestoval do Francie. Odůvodnění napadeného rozhodnutí označila žalovaná za dostatečné s tím, že žalobcův případ posoudila individuálně. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

7. Žaloba není důvodná.
8. Soud předesílá, že každý žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).
9. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů část žaloby, ve které žalobce bez upřesnění vztahu ke svému případu uvedl, že žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci, aniž upřesnil, v čem měla tato nesprávnost či nedostatečnost skutkových zjištění spočívat. Za žalobní bod nelze považovat ani žalobcovo obecné tvrzení, že zajištění je mimořádný institut a že jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Ani zde žalobce neupřesnil, v čem konkrétně žalovaná pochybila a jak to zasáhlo do jeho práv. Soud se proto danou argumentací nezabýval.
10. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaná své rozhodnutí zdůvodnila jen obecnými úvahami a šablonovitě, aniž by se zabývala jeho situací a proporcionalitou omezení jeho svobody. Dále tvrdil, že se žalovaná nevypořádala s nepřiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života a nezjistila veškerá hlediska k posouzení této přiměřenosti.
11. Soud připomíná, že podmínky pro zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu Evropské unie (zde Řecko) upravuje § 129 zákona o pobytu cizinců. Podle jeho odstavce 1 platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky*. Z odstavce 3 věty první téhož ustanovení plyne, že *nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení*.
12. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že nelze uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování (viz níže). Konstatovala, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území České republiky, byl zařazen do SIS II jako nežádoucí cizinec, a to ze strany Francie (31. 5. 2022) a Německa (29. 4. 2024, s platností do 29. 7. 2027). Dále uvedla, že bude rozhodnuto o předání žalobce do Řecka, které je příslušné k posuzování jeho žádosti o mezinárodní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ochranu, neboť žalobce podal žádost o azyl dne 12. 8. 2024 v Řecku. To žalovaná ověřila na základě výsledku z evidence EUODAC. Žalovaná rovněž vysvětlila, proč stanovila dobu trvání zajištění na třicet dnů.

13. Soud tedy shledal, že žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila, proč žalobce zajistila, a to nikoli jen obecnými úvahami a šablonovitě, nýbrž konkrétními okolnostmi vztahujícími se přímo k osobě samotného žalobce. Vzhledem k tomu, že žalovaná zdůraznila nejen žalobcův nelegální vstup a pobyt na území České republiky, ale též jeho předchozí pobytovou historii v Evropské unii a jeho evidování jako nežádoucího cizince, dostatečně odůvodnila omezení žalobcovy osobní svobody i z hlediska jeho přiměřenosti.
14. Žalovaná zároveň v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobcovu předání do Řecka je potenciálně možné, neboť nezjistila žádné systematické nedostatky tamního azylového řízení. Sám žalobce žádné takové nedostatky ve správním řízení ani v žalobě nenamítal, tudíž je i v tomto ohledu napadené rozhodnutí dostatečné.
15. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, se totiž správní orgán v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Dublin III nemusí vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.
16. Žalovaná tedy měla povinnost zkoumat, zda je předání žalobce do jiného členského státu alespoň potenciálně možné, a přitom se zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Současně se také z úřední povinnosti měla zabývat případnou existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie; to ovšem platí toliko za podmínek popsanych v naposledy citovaném rozsudku. Těmito povinnostmi žalovaná v nyní řešené věci dostala.
17. Dále se soud zabýval námitkami týkajícími se zvláštních opatření za účelem vycestování.
18. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
 - a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) *povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
19. Soud shledal, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí ke každému z těchto čtyř zvláštních opatření za účelem vycestování jednotlivě vyjádřila a vysvětlila, proč není možné to které Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

opatření v žalobcově případě použít (srov. strany 8 a 9 napadeného rozhodnutí). K prvnímu opatření uvedla, že žalobce na území České republiky nikoho nemá a nemá ani dostatek finančních prostředků k zajištění ubytování, tudíž by nemohl nahlásit policii adresu, na které se bude zdržovat. K druhému opatření žalovaná konstatovala, že složení finanční záruky není možné, neboť žalobce nemá dostatek finančních prostředků na letenku a pobyt v České republice, tedy ani ke složení finanční záruky. Ke třetímu a čtvrtému opatření žalovaná uvedla, že žalobce v České republice nikoho nemá, nemá prostředky na ubytování a je si vědom toho, že může být navrácen do Řecka, ačkoli sám chce cestovat do Německa. Žalovaná poukázala na to, že žalobce byl zařazen do SIS II jako nežádoucí cizinec a v Německu dne 29. 4. 2024 dostal rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie. Žalovaná se proto domnívala, že se žalobce nebude hlásit policii ve stanovenou dobu a bude neoprávněně cestovat po Evropské unii jako doposud.

20. Dále žalovaná upozornila na to, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Spatřovala je v tom, že se žalobce pohybuje po Evropské unii bez platných cestovních dokladů a víza. Skutečnost, že byl zařazen do evidence nežádoucích cizinců a byl oprávněn legálně pobývat jen v Řecku, podle žalované vážné nebezpečí útěku jen potvrzuje.
21. Z výše uvedeného je podle názoru soudu zcela zřejmé, že žalovaná se otázkou, zda je možné žalobci uložit některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování, velmi podrobně zabývala a své závěry srozumitelně vtělila do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Její argumentace podle názoru soudu rozhodně není strohá a neopírá se jen o domněnku, že žalobce nebude plnit povinnosti uložené správním orgánem, jak žalobce tvrdí v žalobě. Žalovaná naopak na základě řádně zjištěného stavu správně poukázala na žalobcovu pobytovou minulost, na povinnost opustit území Evropské unie platnou do 29. 7. 2027 a na zařazení žalobce mezi nežádoucí cizince. Její rozhodnutí proto v žádném případě nenese žalobcem tvrzené znaky svévole.
22. Otázkou nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života se žalovaná zabývala na straně 6 napadeného rozhodnutí. Zohlednila žalobcův věk, zdravotní stav a rodinné vazby ve Španělsku. Žalovaná zdůraznila žalobcovo zařazení do evidence nežádoucích cizinců a skutečnost, že žalobce přesto území Evropské unie neopustil. Uzavřela, že jeho předáním do Řecka, kde sám požádal o azyl, nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné. Ostatně ani sám žalobce neuvedl, jaká konkrétní kritéria pro posuzování přiměřenosti žalovaná opomněla zhodnotit.
23. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí netrpí namítanou nepřezkoumatelností.
24. K žalobcově námitce bagatelizující protiprávnost jeho jednání soud konstatuje, že žalobce musel být v Řecku standardně poučen o tom, že do rozhodnutí o své žádosti o azyl by neměl Řecko opustit. Jeho argument, že by se porušení právních předpisů nedopustil, kdyby mu byly známy, proto soud hodnotí jako lichý. Totéž platí pro neoprávněný vstup do České republiky a pobyt zde. Žalobce si totiž musel být vědom toho, že mu byla dne 29. 4. 2024 v Německu uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, mezi které patří i Česká republika. Musel si být tedy vědom toho, že nemá oprávnění ke vstupu na její území ani k pobytu zde. Zároveň si žalobce musel být vědom toho, že je evidován v SIS II jako nežádoucí cizinec. Soud proto považuje závěr žalované o nebezpečí útěku, porušování právních předpisů, pohrdání zákony a nerespektování autorit za dostatečně podložený a správný. V kontextu uvedených zjištění pokládá soud žalobcovo tvrzení, že mu pobytová

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

otázka není lhostejná a snaží se ji řešit, za účelové a nevěrohodné. Pokud by žalobce skutečně svou pobytovou otázku řešil a postupoval v souladu s platnými právními předpisy, musel by respektovat rozhodnutí německých úřadů ze dne 29. 4. 2024 a opustit území Evropské unie, případně se vrátit do Řecka a vyčkat tam rozhodnutí o své žádosti o azyl. Nic z toho však žalobce neučinil. Jeho námitky proto nejsou důvodné.

25. Namítá-li žalobce, že pouhý pobyt na území České republiky bez platného cestovního dokladu či povolení k pobytu nezakládá nutnost zajištění cizince, soud opakuje, že v žalobcově případě byly zjištěny také další relevantní skutečnosti, které jeho zajištění dostatečně odůvodňují. Jedná se zejména o již opakovaně zmiňované zařazení do evidence nežádoucích cizinců a uloženou povinnost opustit území Evropské unie platnou do 29. 7. 2027. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, tak není příléhavý.
26. V kontextu výše uvedeného nepovažuje soud za relevantní, že v České republice nepáchal žádnou trestnou či protiprávní činnost, ani že se sám žalobce domnívá, že nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek či českou společnost. Ani minimální délka žalobcova pobytu na území České republiky nemůže na shora uvedených závěrech nic změnit.
27. Tvrdí-li žalobce, že chce území České republiky opustit, soud konstatuje, že to je jeden z důvodů, proč bylo na místě jej zajistit. Žalobce totiž nemá v úmyslu odcestovat do Řecka, kam se ostatně při nedostatku finančních prostředků a bez platných cestovních dokladů a víza nemůže ani legálně dostat. Naopak, žalobce jasně projevil vůli nevrátit se do Tuniska, dokud nezaopatrí rodinu, a vycestovat do Francie, tedy pokračovat v porušování dříve stanovené povinnosti opustit území Evropské unie. Soud proto ani nevěří žalobcovu prohlášení, že nemá důvod se skrývat či vyhýbat se zdejším správním orgánům.
28. Lze tedy shrnout, že žalovaná oprávněně vyhodnotila předání žalobce do Řecka jako potenciálně možné a zcela správně usoudila, že není namístě ukládat jakákoli mírnější opatření. Žalovaná tak plně v souladu se zákonem shledala, že podmínky pro zajištění žalobce byly naplněny.
29. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod ani čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Napadené rozhodnutí považuje soud za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
31. Soud samostatně nerozhodoval o žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť případný odkladný účinek trvá jen do skončení soudního řízení a soud o žalobě rozhodl dříve, než vůbec uplynula třicetidenní lhůta pro rozhodnutí o odkladném účinku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. října 2024

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.